Rodiče nás poslali do školy Mary S. Black Elementary, která sídlila v dlouhé nízké budově s hřištěm pokrytým asfaltem, který se v horkém slunci roztékal. Má druhá třída byla plná dětí horníku a hazardních hráčů. Měly odřená a zašpiněná kolena od toho, jak si hrály v poušti, a nosily doma křivě zastřižené vlasy. Naše učitelka, slečna Pageová, byla malá, vyzáblá žena, plná náhlého vzteku, krutě prosazující svou nadvládu.

Mamka s tátou mě naučili téměř všechno, co slečna Pageová žákům vykládala. Protože jsem chtěla, aby mě děti měly rády, nehlásila jsem se tak usilovně jako v Blythe. Táta mě obviňoval, že se snažím jen tak proplout. Někdy mi převáděl domácí úlohy z aritmetiky do dvojkové soustavy, protože podle jeho slov potřebuji novou výzvu. Ve třídě jsem samozřejmě tyto úkoly přepisovala do desetinné soustavy, jednou však nebyl čas, a tak jsem je napsala rovnou ve dvojkové.

„Co tohle je?" ptala se slečna Pageová. Semknula pevně rty, když studovala můj papír pokrytý směsicí linek a kružnic, a pak se na mě podezřívavě podívala: „To má být vtip?"

Pokusila jsem se vysvětlit jí podstatu binární soustavy i to, jak ji využívají počítače a že podle táty je to nejdokonalejší numerický systém. Slečna Pageová na mě jen civěla.

„Tak zadání neznělo," řekla netrpělivě. Nechala mě po škole a musela jsem předělat domácí úlohu. Tátovi jsem to neřekla, protože jsem věděla, že by přišel do školy diskutovat se slečnou Pageovou o virtuálních a dalších matematických systémech.

S mnoha dětmi ze sousedství, známého jako Tracks, jsem si po škole hrála. Hrály jsme zelená/červená *(dvě družstva utíkají k vytčené metě na „zelenou" a musí se zastavit na „červenou" – pozn. překladatele)*, na honěnou i fotbal, ale také jednu bezejmennou hru, kdy jsme běžely ze všech sil s narvaným ruksakem a nesměly jsme vykřiknout, pokud jsme upadly. Všechny rodiny, které žily v Tracksu a blízkém okolí, měly hluboko do kapsy. Někteří více, druzí méně, ale všechny děti měly stejné škrábance a nosily vybledlé kraťasy a ošuntělé košile, děravé tenisky, nebo chodily bosy.

Pro nás bylo nejdůležitější, kdo byl nejrychlejší a jeho táta nebyl padavka. Můj táta nejenže nebyl slaboch, ale chodil si s partou hrát, utíkal s námi, zdvihal nás do vzduchu a zápasil s celým houfem, aniž by někomu ublížil. Děti z Tracksu často klepaly na dveře a ptaly se: „Půjde si tvůj táta s námi hrát?"

Lori, Brian, já, a dokonce i Maureen jsme mohli jít kamkoliv a dělat si, co jsme chtěli. Mamka věřila, že děti nemají být zatěžovány mnoha zákazy a tresty. Táta nás občas sešvihal páskem, ale nikdy ze vzteku, jen když jsme odmlouvali nebo odmítli splnit jeho příkaz, což bylo jen málokdy. Jediné závazné pravidlo bylo přijít domů před tím, než se rozsvítí pouliční světla. „Používejte zdravý rozum," opakovala často mamka. Cítila, že je správné, aby si děti dělaly, co chtějí, protože pak se dokážou poučit z chyb. Nebyla jednou z těch úzkostlivých matek, které jsou celé bez sebe, když přijdete domů špinaví, protože jste si hráli v blátě, nebo jste upadli a nabili si. Říkala lidem, že by měli žít jako za jejího mládí. Jednou mi rezavý hřebík rozřízl stehno, když jsem přelézala plot u domu kamarádky Carly. Carlyna matka hned chtěla, abych šla do nemocnice a nechala si ránu sešít a dát si protitetanovou injekci. „To je jen drobná ranka," prohlásila mamka, když si poranění blíže prohlédla. „Lidi dnes běží do nemocnice s každou odřeninou," dodala. „Stává se z nás národ slabochů." Po tomto prohlášení mě poslala ven si dál hrát.

Některé z kamenů, které jsem objevila v poušti, byly tak krásné, že jsem nesnesla pomyšlení je tam nechat. Tak jsem je začala sbírat. Brian mi pomáhal, společně jsme našli garnáty, granity, obsidiány a spoustu tyrkysů. Táta z nich udělal náhrdelník pro mamku. Podařilo se nám objevit i velký plát slídy, který se dal rozmělnit na prach, a když jste si jím potřeli celé tělo a chránili se tak před prudkým nevadským sluncem, zářili jste jako byste byli pokrytí diamanty. Mnohokrát jsme si s Brianem mysleli, že jsme našli zlato a běželi jsme v šoku domů s plným kbelíkem blýskavých nugetů. Ale vždy šlo jen o železitý pyrit – falešné zlato. Někdy nám

ale táta řekl, abychom si je nechali, protože byly tak kvalitní, že mohly někoho zmást, že jde o skutečné zlato.

Mým oblíbeným kamenem byla geoda. Mamka říkala, že pochází ze sopečné činnosti, která tvarovala Tuscarora Mountains před milióny lety v průběhu miocénu. Na první pohled vypadala geoda fádně, ale když jste ji dlátem a kamenem rozpůlili, byla uvnitř prázdná jako jeskyně, jejíž stěny byly pokryté krystaly třpytivého křemene nebo rudého ametystu.

Svou sbírku jsem ukrývala za domem, kousek vedle piana, na kterém už zapracovalo počasí. Společně s Lori a Brianem jsme chtěli kameny použít na ozdobu hrobů našich domácích zvířat, nebo těch, které jsme našli, a byli jsme přesvědčeni, že si zaslouží důstojné pohřbení. Také jsem s kameny obchodovala. Neměla jsem mnoho zákazníků, počítala jsme si sto dolarů za kus pazourku. Ve skutečnosti jediným člověkem, který ode mě koupil jeden z mých kamenů, byl táta. Jednou zašel za dům s kapsami plnými drobných a doslova se vylekal, když uviděl cedulky s cenami nalepenými na každý kámen.

„Zlato, tvoje zásoby by se mohly pohnout mnohem rychleji, kdybys snížila ceny," doporučil mi.

Vysvětlila jsem mu, že mé kameny mají neobyčejnou hodnotu a raději si je ponechám, než abych je prodala pod cenou.

Táta mi s křivým úsměvem odpověděl: „Zdá se, že sis to vše dobře promyslela." Pak mi řekl, že se mu moc líbí jeden kousek růžového křemene, ale nedá za něj víc než šest set dolarů. Byla jsem zaskočená, tak jsem snížila cenu na pět stovek a nechala jsem mu ho na dluh.

Rádi jsme s Brianem chodili na smetiště. Pátrali jsme po pokladu mezi vyhozenými kamny, rozbitým nábytkem a horou ojetých pneumatik. Také jsme honili pouštní krysy ve vracích automobilů, nebo lovili pulce a žáby v polovyschlých rybnících. Nad hlavami nám poletovala káňata, vzduch byl plný vážek velikých jako malí ptáci. V Battle Mountain nerostly stromy, ale v jednom koutě smetiště byly navršeny pražce a ztrouchnivělé stavební trámy,

po kterých se skvěle šplhalo a vyrývaly se do nich iniciály. Pojmenovali jsme to „Les".

Jedovaté a nebezpečné látky byly skladovány v jiné části smetiště, kde jste mohli najít vybité baterie, barely na naftu, pomalované plechovky a lahve označené lebkou a zkříženými hnáty. Rozhodli jsme se s Brianem sebrat je čistě jen pro vědecké prozkoumání, a proto jsme naplnili několik krabic lahvemi a dalšími sklenicemi. Ty jsme odnesli do nepoužívané kůlny, ze které jsme si udělali laboratoř. Nejdříve jsme promíchali všechny látky dohromady v naději, že vybuchnou. Ale nic se nestalo, tak jsme se zaměřili na zkoumání, které z nich jsou hořlavé.

Druhý dne po škole jsme zašli do „laboratoře" s krabičkou tátových zápalek. Odšroubovali jsme víčka od několika zavařovaček a hodili dovnitř sirku, ale zase nic. Tak jsme smíchali várku z různých tekutin, kterou Brian nazval nukleárním pohonem. Když jsem k ní přiblížila zapálenou sirku, vyšlehly plameny doprovázené syčením podobnému tomu, jaké vydává tryskový motor.

Srazilo nás to s Brianem na kolena. Když jsme vstali, jedna stěna kůlny byla v plamenech. Křičela jsem na Briana, ať utečeme, ale ten se snažil házením písku do plamenů oheň uhasit. Přitom říkal, že když se to nepodaří, máme problém. Plameny ale staré dřevo rychle stravovaly a bleskurychle postupovaly ke dveřím. Prokopla jsem jedno prkno zadní stěny a vyběhla ven. Když jsem ale Briana za sebou neviděla, běžela jsem po ulici a křičela o pomoc. Zahlédla jsem, jak se táta vrací z práce. Utíkali jsme spolu k boudě. Táta vykopl ještě další část stěny a vytáhl ven kašlajícího Briana.

Myslela jsem si, že táta bude vzteklý, ale nebyl. Nastalo zvláštní ticho. Stáli jsme na ulici a pozorovali, jak plameny požírají boudu. Táta každého z nás držel kolem ramen. Řekl, že byla neuvěřitelná náhoda, že právě šel kolem. Nato ukázal nad vrchol požáru, kde praskající plameny vytvářely neviditelný tetelící se žár, jenž způsobil, že poušť za ním se chvěla jako fata morgana. Táta začal